

<p>جهان نباشد در خورد او یکی ذره بلامی جان معاد می توانی بر خورشید سر و که شامان کجا و ترا من سازند جمال و حسن پر دار می عجب نبود اگر چه چنیل بود روز جنگ ^{ملوک} پشت بدست و تیغ تو آراسته ^{ملک} امری خدایگانا کار جهان چنین آمد از آن غنسی که گذشته است بر تو یاد ^{متعجب} غم گذشته کشیدن بود مجال مجاز بخواه باده بر او ای مطربان حاصل همیشه تا نبود سرور از لاله چرخ از</p>	<p>زمین نسجد با علم او یکی مشتاق شغای جان هوالی توانی بر روز نوال که سجده کاوه سعود است و قتل را ^{قبا} پدرت هم پرند ریاقه است حسن و جلال و لیک بر تو بود مال و ملک ^{خدا} حین جلال چو دست و پامی و سان باره و ^{خدا} جلال کنی شاط و سرو و کوی ملا و ^{دبا} جلال وزان بدی که سپاید بسوی ^{کام} جلال غم نیاید سپردن و مجاز ^{جلا} کپر سانعرب ریاد مهستان ^{جلا} همیشه تا نبود ماه راز شکست ^{شکا}</p>
---	--

بسان باهتاب و بسان مشکبخت
بسان لاله بخند و بسان سرسبز

در مدح سلطان ابوبصر ساسا گوید

<p>مشرقی خازندیدار تو و ما بخل رتو خازند و بخل خسیل سوار این حکم مهر تو از دل برنج بود و در پیل گرفتند از برف را تو در بادیه اندر و مشرقی و شمس و قمر کرده بخل شاد نشین و چهار ایجان و ایل باد در ملک ترا ساپا چیل با چیل جان به پونید شادی و غم از دل بکسل</p>	<p>ای بس کام نجا برف و دیال ز سواران بخل خازند و بخل خسیل کین بود در دل چون بر کب بود در شون کردن بی کشتی در بادیه راه تو داده است خدو بد جهان خیل جان کار باهی تو جسا اندر همی ارد را کیم عظامی تو چیل مایر و بود جشن دل جان تو خد از قبتل شادی کرد</p>
---	--

در مدح امیر صنوبرین ساسانی گوید

ای که ز تو بود زانده ام چه نامم
 زان بس که می گامم بگام تو زوی ح
 ایام همه عالم را با من تو خوش بود
 اینجوست از یوسف یعقوب کارو
 از بند پانی تو بدن با حین بروم
 تو روز خوری حاشیست بدان صبح بد
 خود شد چو تو شاو بر روم اندری
 از روم گامم دل با زاید شاو
 چو راست شود دولت ما دام نیاید
 باید که بود مرد کجی شاد و کجی نار
 زود از پی آرام میدید آسوب

چون بست ترا دست جهانم برید
 چون با دنیا گامم ترا خنخ گام
 ایام تو چون تنخندار کرد شیرانام
 چون بود مرا در اصور خوب سرخام
 چون باویشی از بند بدل با حین شام
 که خورد بدست دیگران تو فلک شام
 خود شد چو تو بهرام سبند اندری
 در بند بسیار دل با زاید گام
 افشند و خیزنده بود دولت نام
 نیکی نبود همچو تونی گام با گام
 زود از پی آسوب میدید آرام

سلطان بسیار کند شنیدی چه کرده
 او عاصی و بد اصل تو با صید و طاعت
 حساب کسی ابر کرده کن بگویند
 تا گوشه سوزانی به و پیغام تو درم
 چشم همه خون باره بشکاکم
 چرخ برساناد سوی ملک و بیگانه

کورا بمصاف اندر بگرفت بصمصا
 و می دشمن و تو در دست وی گرفت و تو را
 چند آنکه محبش است سلطان
 و برخ که تونی خود بد لایه و پیغام
 نامی زنده پست و تک چشم زنگام
 و برت برساناد سوی باب و بگام

در مدح امیر ابوسعید ساکویه

تا بوشیدز لولو می بین با نبحین
 همه که بسیار عفت است همه شتی
 کل خندان شده درستان جزوی صنم
 باره خیر و خسر با و در آورده سیغ

بکل سنج و پا قوت پارت پارتین
 هر دورا که شده عذار از عدل جان
 ابر بر کرده و شنید که بریان چون چشم
 تا صحن کرد که با و نخر خستن

بچمن بارعدن ابرگر بارکشو
 بز پس سخاوت از خوب شاه دست
 خاک چوزوی تان گشت پراشوخا
 بیل از روی معشوق شده شعر سرا
 کونی آن بر سر روستی کی مطرب
 تن آن حبیب وصال تن چنین فراق
 چند باشد حکرم خسته پیکان عدو
 بقصق اندر دیده بغیر و اندر دل
 نه ز بجزش مانع در او وصل
 غم از روی او ده بشکوف صد
 بچو بار و تم در جا و بلا ماند و کون

که چمن گشت همه معدن و ساعی
 کل سخنند و سماع اندر کشاوه
 آب چون می تان گشت بر این شکن
 فاشه از طرب یا شده دستمان
 کونی آن یاسی پستی سازد شرح
 دل آن باز شاد و دل من با سخن
 غم فرقت آن شیر دل و شیران
 بنیب اندر جان و نهار اندر تن
 نه بد اندیش کمان نه با دیدن
 روی من که ده چو اندود و زرد آب
 تارفت از جوارشید روح بهره

زن بفسر سو در یادیدین آنماه من
 میرا بوضر که دین را دل او هست متکا
 یک حدیثش اصلک بنایت بنا
 هست نازده از تحت چو عقل
 تا جهان بوجه خراود که بخشید
 چه عجب داری اگر کو بر بار کف او
 پنج فن نیست یکستی پوشیده بر او
 کرد ج کیر در دست شود خانه
 سیل زراید در زم چو او گوید بان
 ای جوانی تو کج و طرب و کان نشا
 از پی آنکه بزین تیغ نیالائی تو

چون تن دشمن خورشید ایران
 شاه عمان که بخار کف او است و
 یک کلامش اصل در زمین است
 هست پاینده از و ملک چو ارج
 تا زمان بوجه خراود که بخشید
 که عیش کو بر اصلت و همش کو تن
 چون که در جود و سخا باشد ستان
 کر زره پوشد بر خصم شود جانی
 موج خون آید در زم چو او گوید
 دل خصمان تو مشغول همیشه بمن
 روز که بشیدن تو مرد شود کزین

بگذرد از سخن چشم که سوزن بر حور	خشت تو اگر باشد از الما پس سخن
نه امیریت ز دست تو عطا گشته	نه سپاهی است ز شمشیر تو آیده شکن
ای بس کام سخا کردن چون پور قباد	و می بس کام سخن گفتن چون پورین
هم نفرمان تواند کرد چه ز کشتن	هم سخن بر کرد چه در از استن
تو بدینار فشان کنکند می	شاه وینار فشان بدید خواه کن
از تو بر خلق همه پاله بساح شمیم	وز تو بر خلق همه پاله فاده است
تا بود جای که مل و ن جای کل باغ	چشم خصماش بخون اند چون از مل
تو بصدرا ندر دل شاد و آن سادو	دام تیار و بلا بر تن بدخواه بتن

در شرح مهربانی منصور منصور سامانی گوید

بی نشان آید بسان بی گمان آید میان	این شک بی نشان آن از زاری گمان
اندکان بی نشان نام دایم در میان	و آیینان بکمان نام دایم در میان

عارض چون بنامش زنگ آمد
 دوشش و نار و رسته اندر وری
 تا بدیدم رویش اندر آید آن عشق او
 کرد عاشق شد در دوشش و در جاساک
 که بود در دوشش که آن جو کرد مایع
 درع پوشان بر هر دو مشک بون
 گاه کرد همچو کمان گاه کرد همچو کوه
 گاه سبیل کسرت گاه سوین و راست
 پیش قدم او بود چون خار پس و چو پای
 مردمان بستان اندر حدیث حسن
 تا بدید آمدی تو نام ز یوسف گشت

بهشت باشد چون میانش از تیرت
 بچکرس دیده است در بر کز میان
 دیده کردم نار دان و طبع کردم آن
 چون دل عاشق پریشان و کز این کجا
 گاه تازان از بنا کوشش چو از اس
 نقشش بر لاله برک و نقشش بر اعوان
 گاه کرد همچو تیر و گاه کرد چون کمان
 گاه کلر امیر است و گاه ملر اسباب
 پیش روی او بود چون منیع ماه سمن
 بر یکی از یوسف و نوشیرون در آستان
 تا بدید آمد ملک پشنام شد سرود

<p>خشت تو اگر باشد از الما پس سخن سپاری است ز شمشیر تو نا دیده شکن وی بسنگام سخن کشتن چون پوزین هم چنین بگذرد که چه در از استین شاه دیارشان باید بدخواه کن در تو بر خلق همه پاله فاده است چشم خصماش بخون اند چون از مل دام تبار و بلا بر تن بدخواه متن</p>	<p>بگذرد از سخن چشم که سوزن بر هر نه امیریت ز دست تو عطا گشته ای بسنگام سخا کردن چون پوزین هم بفرمان تو اند که چه ز کسند شین تو بدینارشان کن بکنند همی از تو بر خلق همه پاله بساح استغیم تا بود جای که مل در جای کل مانع تو بصدرا مرد دل شاد و آن سیا و ام</p>
---	---

در معنی مبرو منصور و سیامانی گوید

<p>این شکسته نشانی ان ز زاری و آئین بکان نام و ایم در میان</p>	<p>بی نشان آید بسان بی گمان آید اندمان بی نشان نام و ایم در میان</p>
---	---

عارضش چون بنیان صفت زنگ است
 و لبش در ناز و رسته اندازد و بی
 تابیدم در پیش اندام آن اغوش آو
 گزید عاشق شد در نقش دور جان
 که بود در خوشی که او چو کرد این
 درع پوشان بر هر دو مشک بوی
 گاه کرد چو کاین گاه کرد چو کوی
 نه سبیل کز ترست و گاه سوخت و راست
 پیش قد او بود چون چار پسر و چو
 مردمان بستان اندر حدیث حسن
 تا پدید آمدی نام نویف کشت

صفت باشد چون میانش از تپان
 بچکس دیده است در بر زبان
 دیده کردم نازد آن و طبع کردم آن
 چون عاشق پیشان و کاین بیکان
 گاه تازان از بنا کوشش حواری
 عشقش بر لاله برک و نقش بر اعوان
 گاه کرد چو شیر و گاه کرد چو کمان
 گاه کلر امیر است و گاه ملر اسبان
 پیش روی او بود چون مسیح ماه سنان
 بر یکی از یوسف و نوشیرون و داستان
 تا پدید آمد ملک پشنام شد پرو

<p>شاه ابو منصور منصور که دار و عدل او او بر ادبی پیداست بر دین که پیشتر بود چون در مدح او بود هر که را باشد روان هر که را باشد رای او جوید بدن و مهر او وزید ای خدای که هر دو پایت حاجی بود علم فضل تو پیش از شمار و مدح تو پیش از علم تا تو باشی بر زمین پس فلک باشد کاه بزم آرای تو بر فراوان فلک تیغ تو کشورستان دست تو در سار مردم سپار دیده شاه کرده نام خویش</p>	<p>از جهان بکشند نام خسرو این پادشاه ناور و پید آفریش چرخ در سید مردم دانستند این اندا و را با این هر که را باشد زبان هر که را باشد مدح او گوید بدین خاک او بوسه و نشاط سایل و زار دمار کنج و کاه جو تو پیش از قیاس و خنک تو پیش از این تا تو باشی در جهان چنان باشد بزم جان فرور تو خوشتر از این جهان نیزه تو اشک میزد عالم آتش لیکن از شامی بدیم بنوار شامی</p>
---	---

کشان باشد پشت چون خرمشیر

تایقین باشد ز پند کس خرمشیر

پس کوه را نشاید خواند با طلیعت کسان

همچو پیش آیت فرقان فسون جاودان

ملک افزون از جهان و عمرش از جانان

خاک زیر پای مشک مشک در کعبه کمان

زعفران چون خاک راه و هر دو ز جوی خندان

تا بود دنیا کوی یک رزان وقت خندان

روی خجالت چو سگام خندان

خسروان باشد پشت چون کمان تیر

تا عیان باشد ز پند کس و در آن خیر

پس باد می نشاید خواند با طبع سبک

با حدیث تو حدیث هر کسی باطل شود

کس نماید جاودان اندر حجاب آن داد تو

نیک خواه از آن کس که در دوزخ مهر تو

بسکالان آن کس کیستی برای کین تو

تا بود وقت بهار آن کس کل با قوت خاک

تا در روی تو چو سگام بهاران کل

دردمخ امیر نصیرین حمدیسا ما گوید

من آن کشیدم زان دم ز غم بر آن
که هیچ آدمی نیست دیده در دو

کنون وصال همه بر دلم منسبتی
 چون شادمانی بر آیدم ز شکرگان
 میان جور نبودم شاد و گامه بود
 چو لاله کرده ز رخ اندر کنایم
 نیار گفت که چمن چو کوزه بودت
 جواب دادم و گفتم که ای بهشتی
 چو صلف کرده جانم زلف چمن سپهر
 تو زار بودی دانم ز درد و فرقت
 چنانم بر غنم آن چشم تیر انداز
 کجا بود شب پناه و در چو ریش
 عتاب گوید کردیم و دست نازد

خوشا وصالستان خالصه از سر
 کشت و طبع و گشاده دل و گشاده
 بره بسوی من آن سر و دست روی
 کنار من شد از آن چون سیکه لاری
 بشرم گفت که چمن چو کوزه بودت
 بلائی بن من و من شد تبار جان
 چو کوی کرده جسام سجده چون کمان
 من آنچنان که تو بودی هنر بر خندان
 چنانم بر غنم اندوز زلف شکوفان
 کجا بود کل بی آب و گشت بی بار
 همی شدیم همه شب ز یکدیگر شاد

بنارگشته بم غمغیرین از آن سبیل	ببونه گشته بم شکرین از آن مرجان
که او عقیقتش خرد من شد عقیقتش	که او پندده و من شد و پندستان
ز بوی نفس خرد از خیز گشته شرب	ز نفس ویش فرخار کوشیده ایوان
هر ارشاد بی دیدم یک شب از پیر	هر از خوشی دیدم یک شب از نجاران
چنان که بر سپه و بر شکار و بر سفر	هر از کوه نظیر یافت شهر بار جهان
تمام نصر و بنا تا صدی بو پند	چراغ سگر خورشید مملکت مملان
بسال خورد و بسکین بچو و عدل کن	بغصن پرو بسکین بر بزرگ کار جوان
یک عطا بطار در در ترا صد با	یکدیش بخرد ترا صد حدشان
ماه ماند با جام و باد در مجلس	بیر ماند با تیغ تیز در میدان
نه در بر از سما باشدش یکی و	نه در بر از سخن باشدش یکی تبتان
ز دستش آید بر مان سیاه	ز تنفش آید بر مان مونسای عمران

زرد می گریه هست میزین
 ز بخردی لطیفی که هست شاهان

همی حسد و پکی ناز صد هزارین
 همی کشد پکی سود صد هزارین

چو جاهت سخا و بیت ادبش
 چو نامه است و غایره اش

به آنکمی که دو شکر رویی که مگر
 کران کنند رکاب و بکنند

زکرده سببان تیره شود رخ خویش
 ز بانگ مردان خیره شود دل جوان

یکی کشید سنان بی کشا و جفا
 یکی کشاد کند و یکی کشید جفا

فصایان و شکر همی کشد چنان
 اجل میان و شکر همی زند دنیا

چو میر ابو نصر آنجا بر کن شد شمشیر
 چو میر ابو نصر آنجا بر کن شد خنجر

و گردان سر باشد شکسته کردید
 و گردین سپر باشد شکسته کردید

دغاشن راپس مکار را در پس دل
 بهر شش راپس مکار و ار مور میان

چو بدلت و بخت جوان مرد
 بغر زرمه اندیش با سپاه گران

هنوز او طبسامی فرشته بود که بود
 بر دیشد لیری استواری کرد
 بھر وطن که زدندی سافشدار
 امیر موعان آنجا بشن داده بود ^{طن}
 زیر فرمان با خواسته سواری چند
 بنفشاه جهان خسرو جوان ^{لت}
 بچاکلی همه را سبمان آمدند ^ن
 پدرم هم می خورد بر پسر نیای
 کسی بخت و کزبت خورده بود ^م
 سلاح و اسب بشکر گشته ارزان
 چون جگر راست بگویم ستم دار ^{است}

سر بر تیان کدشته از سندان
 شکسته شکر موعان و خیل شکر ^{گان}
 بھر مکان که ز شوخی سافشدار ^ن
 امیر موعان آنجا بشن داده بود ^{گان}
 تا شد بختیک عدوی نافرمان
 نه پرماند خیل مخالف و نه جوان
 بسان یک زبان این پسر با خرا ^ن
 نهان بختیک همی است با کج ^{گان}
 کسی زست و کزبت خورده بود ^ن
 بشهر دشمن ماز و و نیل ^ن
 مگر کسی که بود آن ^{عبان}

پامند و گریه شکر حین

پناه ساشد در پیشه بند کوشن

که بی دلیل شاید شدن در او غمگین

تیر و زو پین بسنگ خنک کز

بسازد همیشه و تیر شان پرو

ند، شکر ز آمده ملک پرو

مواظان همیرا چنین بود نصرت

عدو شکسته و آواره بار کشته ز

همیشه مردم آنروز بود فتنه کمر

که گریه ز منی صد هزار فتنه بود

که سر موی خاییده اردو سل و بر

بحدریک پایان و خسته با

شده بیکدرا اندر زبان زلف بستان

که بی دلیل نیارد در او شدن

بجمله سپه و خیل شاه شهرستان

که جسم ایشان سر نیزه داد و زورن

سرای پرده کشیده و بیان نوشرو

مخالقان خدارا چنین بود خدا

که بطاعت بتبه بسید موقا

چنان شدند همیشه بر فتنه

بدان زمین نه بچکس ز فتنه

بنالکنند که جاوید باشد و پنا

بنامش برده فراوان منسود و ترازانما
 باند سال کند دور کرد او گوش
 که کرشمش نگرینی بر تیره کرد چشم
 بلند بالا چون فتد ریسر عالی
 بفصل آید کرد زمین چنین کعبه کرب
 همی میدی چشم برف چون ابله
 همی فرود شده از باد خون سین حک
 بدین بلبس این محلی کرد و ز سپ
 که دیگر می توانست کرد صدیکت این
 اگر چه دعوی چشمبری کند بش
 از آن که می که پدید آمده است بخم

سری شیده به بسیار تر از ما
 باند سال کند کرد او فکوت دور
 که کرد و نگرینی دل او شد خفتان
 فرج چو نینا چون دست میسر کند
 زمین که کسب شده بود با خون
 همی وزیدی بر چهره باد چون
 همی فرود شده برف در میان
 به مپت جا کردنی فته ماه و چهره
 بشکر قوی روز روز تا بستان
 همی بس است مراد اولایل و برهان
 وزان که می که پدید آمده است چارگان

<p>نید پس پری پجو میرسون وزیر مخالف آن سال و ماه در عصا بگام خوش سیندی اندرین دران زهی ستاره مسعود کرده با تو قران هندی سان عسرتی همی بر بندگان درین سفر همه ارگوشش گوشت چنان همیشه تا بود جاودان مگر بزندان بملک و جاہ تو بخشی همیشه جاویدان</p>	<p>نیج پس پری پجو میرمندان از آن ولایت این درویش در آن وقت بقای این دو ملک با تا جهان باشد زهی مانده اقبال گشته با تو قرین بنجان ندر اسان همه همی گویند درین سفر همه از دولت گوشت پدید همیشه تا پذیرد زوال ملک خدا چه ملک یزدان ملک تر زوال میان</p>
--	---

در مدح سلطان امیر ابو نصر بن احمد سامانی

<p>بنمای یکی روی و بخشای این جان با روت بدو چشم تو داده همه دستان</p>	<p>ایجان من از روی روی تو چنان زیره بدو خساره تو داده همه دستان</p>
--	--

از دویج تو نور برد چشند خورشید

کردی دل من خسته بدو ز کس معبود

این دل چه که کرد که زین بوی او را

باد و لب چون بوش دوا دل منگن

چون بروی تو کور مراد ایم قامت

مانند دو سیاره دو رخساره در

آرایش دل باشد پیدایش این

دشوارمانی رخ و دشتار دهنی بوس

ز دیک من آسانی تو باشد دشتار

چندانکه ز ما دیدن تو هست زیانم

سردار بزرگان ملک عالم ابو نصر

از دلب تو طعم برد چشید خوی

کردی سر من بسته بدو بسمل فانی

در چاه نختد آن تو که کرده است بر

یا چاره کن در کشش از چاه نختد

چون قامت من کور تراد ایم پیمان

بر طرف دو سیاره دو رخساره گمان

آرایش جان باشد خفشان این

آسان بانی دل و آسان بیکان

ز دیک تو دشواری من باشد آسان

از دیدن شاه است مراد خوی

سالار امیران ملک کیستی مملکت

هم قوت دین آمد و هم زینت دنیا
 خدمت کن او را همه احرار بخدمت
 ای گفت تو گفتار گیر می را
 مدحی که بنام تو بود کز چه بود بد
 از بخشش سپار تو شد دانستنی
 ملک تو پاینده تر از خانه بی بی
 شیطان شو در هر تو مانده چون
 از آنکه دل از طلعت تو که در حق
 روزی همه عمره نهندش حکیم
 با تیغ تو از آب روان کرد بر آید
 از شاعر در این خبر آرد بوجاب

هم مایه انس آمد و هم پایه انسا
 فرمان بر او را همه آفاق بفرمان
 و طبع تو و دعوی یه یکبار بر ما
 از آنکه هیچ کسی فرق ز فرقان
 از جود فراوان تو شد فصل فراوان
 شای تو معروف تر از نامه بعوان
 حور شود از کین تو مانند به شیطان
 و از آنکه لب از نعمت تو کرد خندان
 مای همه عمر نیا بدشس کردن
 با دست تو از خشک زمین خیزد طوفان
 در قاصد و سایل خبر آرد تو در بیان

کونی که همه ملک عالم نبود آن	کونی که همه بیستی بود اید آن
هر تو بخت کند از خار معین	کین تو معینان کند از برکنش
خبر پند بصر اندر باران	هر چند بیدان بجز شب باران
در آتش خشم تو پانند بکین	که از سخای تو سوی صبر آید
در سحر خرد شبی دهره سیدان	یکروزه بدیال بیدان نبودم
چون کوی زنی با چشم خویش	آمد ملک و جو بیدان بطنساره
مانند شهاب آید از انجا سوی سیدان	چون بره نمیدان کونی از انجا
هر ماه شود ماه بان هر چو کان	در آرزوی آنکه تو چو کان کنی در
انگوی تو اندر چشم چو کان شد کین	چو ماه بود کردان اندر چشم کرد
زیر ادل تو کند ز در طاعت نزدان	در طاعت تو دار و دزدان هر کس
شدر ز سخا از کف خشنده بجان	شدر ز سخن رادل خشنده بجان

من که تر حسان نسزدیم که بشعر
خاصه که ز تریزم نسرمانی چرا
تا پاره آهین نشود خسته بناخن
از ترغ تو خسته شود آن پاره آهین

احسان تو کرده است مرا قهر حسان
خاصه که ز تریزم نسرمانی دیوان
تا پاره آهین نشود سوده به
وز ترغ تو سوده شود آن پاره آهین

در مدح امیر صنایع ابن احمد ساسانی

شم غلام خداوند زلف غایب کون
ز خون زلف بجز روزه دو دیده
ز تاب ماند جانم با در برین
چگونه ماند جانم اندر شش بان
همی ندانم که ز بجز چشم چه چند
بواسش از دجان مرا قرین بوان

که هست چون لیل زلف اتون کون
یکی باز ماند یکی با ز رویون
ز آب ماند چشم برود آب کون
چگونه ماند چشم ز آب دیده کون
همی ندانم که زد دست چون چشم کون
بغاشش از دجان مرا قرین بوان

رنگه زین دل بر خون من آید چون

ز خون دیده من است لاله در صحرا

فروع لاله چو عذرا بحسوه و آفتاب

ز خاک سوده بر آوردی بوی باغ

سمن طرز دست چون بری کرفته باغ

شعاق غایب گوشت و نیست غایب

ز باد خاک معنبر بعنبر سارا

رنگه خار پدید آید همیشه

شکوفه ریخته از باد و در بنفشه

بر آنچه بست میان ارم هم شد

سرسنگ بر رانگه کرده در بنفشه

زین و دیده چو خواب من ساغر

رفت و دو دلم خواست ابر بر کرد

خروش ابر چو سیله کبریة مجنون

رنگه خاک خاره عیان کرد شکوه

بر و کند چو پری سهای غنچه

شکوفه غایب بویت و نیست غایب

ز ابر و شام مکلن بلبل و مشکون

ز روی سینما مر جان همی بد پرو

چنانکه تافته لؤلؤ می از برا کون

بر آنچه بریز زمین بختان جان

سرسنگ بر رانگه کرده در بنفشه

<p>چو جسم خشم ریح امیر رود استردن که هست طالع او جفت طالع مین روان عاقل و جاهل بحسب استردن که سعه باشد بر کج خوشت استردن ورم نباشد روزی نبرد او بچون یکی ختیش بر علمهای افلاطون ریح او شده آهین بنک در فون همیشه زیر رخ دست دشمن استردن بسان خاک همی بر پا کنی تو کنون بود روان و فامی تو با طرب مقربون کمزیر بچکس اندر جهان ترا بشون</p>	<p>همی ببرد و شاح روان باد با مکان نصرت و اقبال میرا بنظر کن زبان کهن تر متبریح او کویان بطبع ز انسان جو استار مغنون عدو دشمن ایم سجون بود در دوا یکی عطا شش هم کجای اسکندر ز دست او شده لو لو بجز سوار ستون دانش و دینی دار نیست تو هر آنچه فارون میکرد زیر خاک اند بود روان عدوی تو با خدا عدل کمزور هیچ کس اندر جهان ترا بشون</p>
---	--